

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

OMAGIU

adus unei orînduirii, pusă în slujba intereselor obștești

În atmosfera veselitoare, renăscătoare de viață și de încredere în viață a primăverii din acest an, poporul nostru a sărbătorit într-o bucurie generală un eveniment de seamă din viața sa: Împlinirea a 50 de ani de luptă pentru mai bine a forțelor democratice din țara noastră. Evenimentul a fost subliniat sub mii și mii de forme și cu toții am reținut progresele de negrăit pe care poporul nostru le-a obținut în toate laturile, sub îndrumarea forței sale conducătoare.

Un modest dar cald omagiu a fost adus orînduirii din Patria noastră, cu prilejul acestei aniversări, și de către clerul și credincioșii din Arhiepiscopia Sibiului în ședința festivă care a avut loc în Aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu, vineri, 7 mai 1971. Au participat la această întrunire: I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Visarion, episcop-vicar la Mitropolia Ardealului, P. C. vicar Traian Belascu, consilieri de la Centrul Arhiepiscopesc, corpul profesoral și studenții teologi, angajați etc.

În cadrul festivității, P. C. prof. Dr. I. Zăgrean a vorbit despre realizările mai de seamă obținute de poporul român în ultimul sfert de veac, subliniind cu deosebire aspectul moral al orînduirii din Patria noastră, pusă întru totul în slujba intereselor obștești.

A urmat un program de compoziții patriotice, executat de corul studenților teologi, condus de P. C. prof. Gheorghe Șoima.

O însuflețită cuvîntare a rostit apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care, între altele, a spus:

„În zilele acestea, toată țara și-a manifestat și-si manifestă cu un entuziasm deosebit prețuirea și atașamentul față de forța conducătoare a poporului nostru — Partidul Comunist Român —, care sărbătorește 50 de ani de glorioasă existență.

Oameni ai muncii din diferite sectoare și-au manifestat acest entuziasm prin faptul că în munca lor au dăruit Patriei mai multe produse, mai bune, mai la înălțimea exigențelor epocii noastre. De aceea în fiecare zi ni s-a transmis în ziare, prin radio, prin televiziune, raportul diferitelor uzine, diferitelor instituții, județelor, prin care se exprimau în procente depășirile de producție, realizările deosebite ale acestui prim an al noului cincinal.

Totodată — cu ocazia aceasta — s-au ținut ședințe, conferințe, consfățuiri în care academicieni, lucrători din diferite sectoare ale culturii, expoziții de cultură, de sculptură, expoziții ale cărții, concerte, diferite simpozioane în care s-au tratat teme din specialitatea respectivă legate de dezvoltarea țării noastre, toate acestea mărturisind felul cum întregul nostru popor, angajat în dezvoltarea rapidă a Patriei și în ridicarea ei pe trepte din ce în ce mai înalte, întâmpină a 50-a aniversare a Partidului Comunist Român, cu entuziasm și cu hotărîrea ca sub conducerea lui să realizeze în viitor lucruri din ce în ce mai mari, din ce în ce mai luminoase.

De aceea și noi, alături de oamenii muncii din toate sectoarele, fie economic, fie cultural, ne-am adunat aici ca să mărturisim cinstirea deosebită a fiilor Bisericii noastre, a fiilor poporului nostru, față de forța conducătoare a acestui popor, față de mărețele lui realizări.

Această mărturisire am făcut-o întii cu faptele, pentru că Biserica noastră, și — în consecință, — toate mădularele ei, a înțeles de la început cotitura vremii, a pășit alături de popor în viața cea nouă și a sprijinit această viață cu mijloacele care le-a avut și în conformitate cu legătura de veacuri a Bisericii noastre cu poporul român, cu năzuințele și cu luptele lui.

Mă voi mărgini însă la un singur aspect, și anume la faptul că Domnul Președinte al Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, Secretar General al Partidului Comunist Român, a accentuat în totdeauna, și în discursul de astăzi ținut la Adunarea de la Palatul Republicii din București, că națiunea este o realitate vie, că ea are importanță deosebită încă multă vreme și că națiunea, care a apărut odată cu orînduirea burgheză, își găsește în socialism plenitudinea, își găsește înflorirea supremă, dezvoltîndu-se la maximum, în libertate, în independență, în suveranitate.

Tocmai în aceasta aș putea concentra marea realizare a vremii noastre, pentru că, într-adevăr, dacă privim peste istoria poporului român, această istorie este presărată cu multe greutăți, cu multe biruințe, are în ea pagini glorioase, dar niciodată ca în epoca noastră nu s-a putut — datorită condițiilor vitrege din trecut — să se descătușeze toate energiile creatoare, care zăceau în profunzimile poporului, așa cum au fost descătușate astăzi.

De aceea, putem merge cu fruntea sus oriunde, în orice țară, și poate veni oricine în țara noastră, pentru că sîntem mîndri de ceea ce sîntem, de ceea ce realizăm și de marile progrese pe care le observăm toți, pe care le prețuiește oricine este cinstit; sîntem mîndri și de poporul nostru și de fiii lui care stau în fruntea acestui popor, conducători identificați cu întreaga lor ființă cu poporul român.

Dacă națiunea în orînduirea socialistă, națiunea socialistă descătușează toate energiile creatoare ale poporului — ale fiecărui mădular ale acestui popor — nu se poate ca noi cei ce sîntem fii ai Bisericii strămoșești — Biserica împletită cu destinul poporului român, și ieri și alături și astăzi și mîine și poimîine — să nu fim împreună cu poporul și să nu aducem contribuția noastră neprecupețită la dezvoltarea poporului, la ridicarea Patriei noastre pe trepte din ce în ce mai înalte.

Într-adevăr, Biserica noastră și Mitropolia Ardealului în cadrul Bisericii noastre, au adus contribuția lor alături de întregul popor la făurirea și la propășirea vieții celei noi, și se angajează și de acum înainte să mobilizeze pe toți preoții și pe toți credincioșii împreună cu ierarhii, în frunte

cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, să mobilizeze toate energiile ca să sprijinească munca poporului, să aducă o contribuție din ce în ce mai deplină la propășirea Patriei noastre scumpe, Republica Socialistă România.

Desigur că această contribuție a Bisericii noastre se datorește faptului că ea este o Biserică autocefală, o Biserică liberă și independentă și o Biserică românească. Fiind o Biserică românească, ea este legată de poporul român, de destinele poporului român, fiind o Biserică autocefală, adică liberă și independentă, ea sprijinește și întărește libertatea, independența și suveranitatea Statului nostru.

Centrul de viață și de activitate al Bisericii Ortodoxe Române este aici în țara noastră, cu rădăcinile înfipte în glia strămoșească. Chiar dacă privirile ei se îndreaptă spre cerul luminilor divine, și acest cer al luminilor divine îl vede prin perspectiva românească. Căci Iisus Hristos n-a zis ca Biserica să plutească deasupra popoarelor ca o făptură abstractă, ci a zis: „Propovăduiți Evanghelia la toate popoarele”, deci la popor ca realitate concretă, la fiecare popor în felul lui și astfel la poporul român în felul românesc al Ortodoxiei noastre. De aceea, ca ortodocși ne simțim români, ne simțim una cu poporul român și cu dezvoltarea impetuoasă a acestui popor, în cea mai măreață, în cea mai glorioasă epocă a istoriei noastre.

Ca popor, nu ne-am plecat niciodată capul în fața nimănui. Am avut demnitatea noastră. Am luptat și ne-am cucerit ceea ce am dorit. Ca Biserică, nu ne-am plecat capul în fața nimănui și chiar dacă au venit forțe vrăjmașe, am luptat, am suferit și am biruit. Dar am biruit împreună cu poporul. Și dacă aceasta a fost în trecut, astăzi, cînd Patria noastră se înalță pe culmi așa de luminoase, cînd Biserica noastră e mîndră de marile realizări ale poporului și însoțește cu lucrarea ei lucrarea poporului, putem mărturisi cu toată hotărîrea că libertatea și independența țării noastre, libertatea și independența Bisericii noastre, scumpă sufletelor noastre, nu mai poate fi amenințată de nimeni și de nimic și ea este izvorul marilor realizări de azi, de mîine și de vîitor.

Spun aceasta pentru că pe plan bisericesc mai sînt unii care se extaziază de perspectiva dependenței de unele centre bisericești internaționale. Noi n-avem nevoie să fim robi nimănui sau să ne supunem poruncilor unor centre dinafara granițelor țării. Noi ascultăm de Iisus Hristos și de poruncile de viață ale poporului nostru.

În consecință, Biserica noastră — fiind Biserică românească, împletită cu existența poporului român — a sprijinit și sprijinește dezvoltarea de astăzi a poporului sub conducerea celor mai buni, celor mai iubii fii ai lui. Și astfel, atît pe plan intern cît și pe plan extern, Biserica noastră a

Praznicul Cincizecimii sau al Rusaliilor

Sărbătoarea Cincizecimii sau a Rusaliilor este una dintre cele mai vechi sărbători creștine, despre care se face amintire în Faptele Apostolilor cap. 20, v. 16 și I Corinteni cap. 16, v. 8. Ea poartă numele de Cincizecime, deoarece pogorîrea Duhului Sfînt asupra Apostolilor s-a întîmplat la cincizeci de zile de la învierea Domnului din morți, exact în ziua sărbătorii Cincizecimii evreilor, instituită prin legea lui Moise în amintirea primirii legii pe Muntele Sinai. Cît privește numele de Rusalii, aceasta vine de la numirea unei vechi sărbători a romanilor, „Rosalia“, care se ținea în luna mai în cinstea zeiței Flora, — deci cam în același timp cu Cincizecimea — cînd toate casele se împodobeau cu flori și cu frunze.

Cincizecimea creștinilor s-a instituit în amintirea zilei în care Duhul Sfînt s-a pogorît peste Sfinții Apostoli în chip de limbi ca de foc, dîndu-le acestora darul de a vorbi în limbi necunoscute de ei pînă atunci, precum și puterea și curajul de a propovădui Evanghelia Domnului la iudei și la celelalte neamuri. Această sărbătoare aniversează totodată și întemeierea văzută a Bisericii creștine, deoarece în această zi, în urma propovăduirii Evangheliei de către Sf. Apostoli, s-au botezat cei dintîi creștini, ca la trei mii de oameni (F. Ap. 2, 41). Ea face parte din cele douăsprezece Praznice Împărătești, fapt pentru care istoricul Eusebiu de Cezarea o numește „preacinstita și preasfînta Cincizecime, sărbătoare mare, sărbătoarea sărbătorilor“. Precum ne spune Sf. Grigore cel Mare, în antichitatea creștină praznicul Cincizecimii era al treilea timp solemn — după Botezul Domnului și Înviere — în care cei ce erau pregătiți pentru botez primeau sfînta luminare, adică Botezul. O dovadă despre aceasta se păstrează în Sf. Liturghie, căci în zilele acestor sărbători — ca și în alte zile cînd se săvîrșea Botezul celor chemați înainte de cînd de la Sf. Liturghie, în loc de „Sfînte Dumnezeule...“ se cîntă: „Cîți în Hristos v-ați botezat...“.

Importanța deosebită a acestei sărbători rezultă și din faptul că din Duminica Învierii Domnului și pînă în ziua Cincizecimii, rugăciunile nu se făceau cu plecarea genunchilor, ci stînd în picioare, de asemenea în acest timp nu se ținea nici un post. Printr-o lege a împăratului Teodosie cel Mic, se arăta că aceasta e o zi de adorare solemnă, în care creștinii trebuie să se ocupe cu slujirea lui Dumnezeu, iar cugetele lor trebuie să fie îndreptate la amintirea minunilor săvîrșite de Sf. Apostoli, spre întărirea Evangheliei.

Caracterul deosebit al acestei sărbători rezultă și din serviciile liturgice care se săvîrșesc în această zi, deoarece la Rusalii, slujba Sf. Liturghii este împreună cu vecernia, care acum are un conținut cu totul specific, în cadrul ei rostindu-se de către preot o serie de rugăciuni împreună cu plecarea genunchilor, prin care, mărturisind înaintea lui Dumnezeu păcatele noastre, cerem îndurare din partea Lui pentru jertfa Fiului Său și îndeosebi cerem să trimită asupra noastră darurile dumnezeiescului Său Duh, pe care L-a împărțit în această zi Sfinților Apostoli, spre luminarea și întărirea sufletelor noastre, precum și pentru odihna și iertarea păcatelor adormiților în Domnul părinți și frați ai noștri.

Creștinii au împrumutat de la iudei și chiar de la romanii păgîni datina ca la această sărbătoare să-și împodobească bisericile și casele lor cu flori, ramuri și verdeață, dar acestui obicei ei i-au dat cu totul alt sens. Îndeosebi creștinii își împodobesc casele cu ramuri de tei, ale căror frunze simbolizează limbile de foc care s-au pogorît peste Apostoli în ziua Cincizecimii, iar florile și verdeața simbolizează frumusețea spirituală cu care e împodobită Biserica de către Duhul Sfînt, prin darurile revărsate asupra ei, adevărate podoabe ale miresei lui Hristos, dorind totodată ca această frumusețe să se arate în fiecare dintre fiii ei. Se mai păstrează obiceiul ca în unele locuri, în ziua Cincizecimii, să se aducă la biserică un snop de grîu în pîrg. Acest obicei se păstrează tot din Vechiul Testament, deoarece Cincizecimea evreilor era și sărbătoarea secerișului, cînd se aduceau la cort sau la templu cele dintîi roade ale țarinilor.

Frumoase cuvîntări de preamărire a acestei sărbători ne-au rămas de la numeroși Sf. Părinți. Astfel de cuvîntări ne-au lăsat Eusebiu de Cezarea, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Grigorie Teologul, Sf. Grigorie de Nisa, Sf. Ioan Gură de Aur și alții. Iată, bunăoară, ce spune Sf. Grigorie Teologul despre această însemnată sărbătoare: „Mari, prea iubiților, și cu neputință de exprimat prin grai omenesc, sînt darurile care ni se împărțesc

în ziua de astăzi de către bunul Dumnezeu. Căci înainte de aceste zile, El s-a înălțat la cer, ne-a așezat pe tronul împărătesc și s-a așezat de-a dreapta Tatălui, iar astăzi ne trimite nouă pe Duhul Sfînt și prin el din ceruri mii de bunătați. Căci oare ce nu ne-a dat Duhul Sfînt din ceea ce constă mîntuirea noastră? Prin el ne mîntuim de robie, prin el sîntem chemați la libertate, sîntem conduși la înfierea lui Dumnezeu și așa-zicînd sîntem creați din nou, prin el noi lepădăm sarcina cea grea și rușinoasă a păcatelor. Prin Duhul Sfînt primim noi ceata preoțească și învățăto-rească. Din acest izvor curg darurile descoperirilor și ale vindecărilor și tot ceea ce cinstește Biserica“.

Noi creștinii din zilele noastre, care sîntem înclinați — din cauza numeroaselor ispite pe care ni le pune înainte lumea înconjurătoare — să uităm că sfințirea noastră este lucrarea Duhului Sfînt, iar mîntuirea noastră e rodul propriei noastre activități, ajutată de harul divin, din tălcuirile acestui praznic trebuie să desprindem adevărul că avem datoria de a sta mereu treji meditănd adînc asupra bogăției Cincizecimii, deoarece ea este poarta care ne-a deschis nouă drumul spre visteriile bunătaților celor nesfîrșite ale cerului. Mai mult ca oricînd, în această sărbătoare noi trebuie să pătrundem sensul adînc al rugăciunii de invocare a Duhului Sfînt, „Împărate ceresc...“. Ea e rugăciunea prin care noi chemăm pe Împăratul ceresc, pe Mîngîietorul, Duhul adevărului cel făgăduit de Mîntuitorul Apostolilor Săi, care e atotprezent și împlinește pe toate cele cu lipsuri, care e visternicul nesfîrșitelor bunătați cerești și izvorul vieții noastre sufletești, să vină și să se sălășluiească întru noi, să ne curățească de toată întinaciuena și să mîntuiască sufletele noastre.

Dar precum Duhul Sfînt, care s-a pogorît la Cincizecime peste Sfinții Apostoli, a întărit unitatea acestora, spre a putea lucra cu rod sporit în slujba Evangheliei Domnului, tot astfel și noi creștinii de astăzi, cerînd de la Domnul „unirea credinței și împărțirea Sfîntului Duh“, avem datoria să lucrăm din toate puterile noastre pentru întărirea acestei unități în credință, ținînd mereu aprins în noi duhul acesteia. În slujirea acestei unități trebuie să punem toate străduințele noastre, căci slujim unitatea credinței.

Izvorul sfințirii noastre este Duhul Sfînt, cel ce s-a pogorît peste Sfinții Apostoli în ziua Cincizecimii, îmbrăcîndu-i cu putere de sus. Să ne străduim și noi creștinii de astăzi ca să fim vrednici de darurile Duhului Sfînt, a cărui visterie este Biserica. Iar pentru a nu fi lipsit de dumnezeiescul Duh, să rostim cu evlavie troparul ceasului al treilea: „Doamne, cea ce ai trimis pe Preasfîntul Tău Duh în ceasul al treilea Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-l lua de la noi, ci ni-l înnoiește nouă, celor ce ne rugăm Ție“.

I. Zăgorean

Cinstirea sfintelor moaște

(I)

După învățătura noastră ortodoxă, sfintele moaște sînt rămășițele pămîntești făcătoare de minuni ale unora dintre Sfinți. De aceea, noi, credincioșii creștini ortodocși, le cinstim ca pe niște lucruri în care bunul Dumnezeu își dezvăluie puterea cea minunată a harului Său. Cu atît mai vîrtos, cu cît sfintele moaște nealterabile ale nevoitorilor constituie pentru noi o cheazășie a biruinței vieții asupra morții, adică a manifestării Sfîntului Duh în ființa noastră trupească.

Învățătura ortodoxă despre cinstirea sfintelor moaște se prezintă și se întemeiază în felul următor:

1. Din locurile scripturistice: I Cor. 3, 16—17 și I Cor. 6, 19—20, rezultă în chip cu totul limpede că trupurile tuturor credincioșilor creștini trebuie să fie sfinte, întrucît sînt locașuri ale Sfîntului Duh. Căci tocmai datorită faptului că trupurile credincioșilor creștini sînt chemate să devină temple ale Sfîntului Duh, ele pot deveni „vas de cinste“: „Dacă se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfințit, de bună treabă stăpînului, gătit spre orice lucru bun“ (II Tim. 2, 21).

Dacă așa stau lucrurile, atunci cu atît mai mult trupurile Sfinților sînt — și de fapt — locașuri ale Sfîntului Duh. Sprijinim această afirmație categorică pe faptul că trupurile Sfinților dovedesc că sînt locașuri de Sf. Duh și „vase de cinste“ chiar și după ce sufletul lor s-a despărțit de ele!

2. Este vorba despre faptul că după moartea unor sfinți, trupurile lor sînt înzestrate cu puterea minunată de a nu putrezii. Cu alte cuvinte după credința noastră, ele nu sînt supuse legii naturale a descompunerii materiei organice moarte, cu toate că sînt așezate în pămînt și în umezeală.

Faptul acesta este atestat de către Sf. Scriptură, care spune în legătură cu cei ce s-au ridicat din morminte cu ocazia învierii din morți a Domnului nostru Iisus Hristos: „Mormintele se deschiseră și multe trupuri ale sfinților adormiți se sculară și ieșind din morminte, după învierea lui (a Domnului nostru Iisus Hristos), intrară în cetatea sfîntă și se arătară multora“ (Matei 27, 52—53).

Alte texte care vin în sprijinul acestui fapt sînt următoarele: a) Cuvîntul psalmistului despre „drepti“: „Păzește Domnul toate oasele lor; nici unul dintre dînsule nu se va zdrobi“ (Ps. 33, 19). b) Înțelepciunea lui Iisus fiul lui Sirah: „Oasele lor (ale „dreptilor“) să odrăslească din locul lor și numele lor să se înnoiască întru fiii lor cei măriți“ (Isus Sirah 46, 15; a se vedea și 49, 11).

Or, aceste afirmații ale Sf. Scripturi sînt confirmate faptic prin însăși starea trupurilor unor Sfinți, rămase neputrezite.

3. În afară de faptul că sînt înzestrate cu neputrezirea, noi credem că trupurile unora dintre Sfinți sînt posesoare ale puterii de a săvîrși minuni, atît cît sînt în viața aceasta, cît și după moarte.

Această putere a avut-o în primul rînd trupul Mîntuitorului. Dovadă mult grăitoare în acest sens este faptul că cei ce se atingeau de trupul Lui, fiind bolnavi, se vindecau: „Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sînge și cheltuse cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată, apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sîngelui ei“ (Luca 8, 43—44; vezi și Matei 14, 36).

O astfel de putere aveau și trupurile Sfinților Apostoli. În acest sens Sf. Scriptură ne relatează: „Și Dumnezeu făcea, prin minile lui Pavel, minuni neobișnuite, încît și peste cei ce erau bolnavi se puneau ștergare sau șorturi purtate de Pavel și bolile se depărtau de ei, iar duhurile cele rele ieșeau din ei“ (F. Ap. 19, 11—12).

Și după moarte trupurile Sfinților și-au păstrat puterea de a săvîrși minuni. Astfel, despre trupul lui Elisei Sf. Scriptură ne spune următoarele: „Apoi a murit Elisei și l-au îngropat, iar în anul următor au intrat în țară cete de moabiți. Dar iată, o dată, cînd îngropau un mort, s-a întîmplat ca cei ce-l îngropau să vadă o ceată de acestea și, sperîndu-se, au aruncat mortul în mormîntul lui Elisei. Căzînd acela, s-a atins de oasele lui Elisei și a înviat și s-a sculat pe picioarele sale“ (IV Regi 13, 20—21; vezi și Is. Sirah 48, 14—15).

4. Încă în Vechiul Testament se acorda o cinste deosebită trupurilor celor „drepti“.

Astfel, despre trupul mort al lui Iacob ni se relatează că a fost scos din pămîntul Egiptului și dus cu multă cinste în pămîntul Canaanului (Facere 50, 1—14). De asemenea, a fost dus și trupul lui Iosif: „Atunci a luat Moise cu sine oasele lui Iosif“ (Ieșire 13, 19). Totodată, despre regele Iosia ni se relatează că el a îngrijit cu multă cinste mormîntul „omului lui Dumnezeu“ (IV Regi 23, 16—18).

Puterea unora dintre trupurile Sfinților de a nu putrezii și de a săvîrși minuni este confirmată de o seamă întregă de fapte concrete, cunoscute de istorie.

Astfel, fiecare dintre Bisericile ortodoxe își au Sfinții lor, dintre care trupurile unora au rămas pînă astăzi neputrezite. De exemplu, la noi moaștele neputrezite ale Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, ale Cuvioasei Paraschiva la Iași, ale Sf. Dimitrie Basarabov la București ș.a.

Nu numai că n-au putrezit, dar aceste moaște sînt și făcătoare de minuni.

Or, puterea trupurilor unora dintre sfinți de a nu putrezii și de a săvîrși minuni, constituie — pe lîngă temeiurile scripturistice — cea mai bună și mai grăitoare dovadă despre datoria noastră de a le cinsti după cuviință.

C. Sirbu

INFORMAȚII

● În 8 aprilie 1971, la Centrul Arhiepiscopesc Sibiu a avut loc o consfătuire de lucru, prezidată de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, la care au participat P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belaşcu, P. C. consilieri eparhiali, P. C. secretar și P. C. inspector eparhial, P. C. protopopi, o seamă de preoți de la fiecare protopopiat și alți invitați.

În cadrul consfătuirii s-au ținut două referate și s-au analizat, pe fiecare protopopiat în parte, rezultatele activității de pe primul trimestru al anului în curs, activitate axată în chip special pe întărirea unității noastre bisericești.

● În zilele de 14 și 15 aprilie 1971, la Helsinki a avut loc o reuniune largită a Comisiei pentru securitatea europeană de pe lângă Consiliul Mondial al Păcii, care a prilejuit un constructiv dialog asupra importante probleme a păcii și securității pe continentul nostru.

Cu privire la etapa actuală a pregătirilor în vederea unor reuniuni multilaterale, premergătoare conferinței pan-europene, au expus părerile lor un număr de 18 delegați, între care și reprezentantul țării noastre.

● Între 13 și 16 mai 1971, la Budapesta au avut loc lucrările Adunării Consiliului Mondial al Păcii, la care au participat peste 700 de delegați, invitați și observatori din 125 de țări, precum și reprezentanți a 33 de organizații internaționale. Delegația țării noastre a fost condusă de dl prof. univ. Tudor Ionescu. Pe ordinea de zi erau înscrise sarcinile imediate ale Consiliului Mondial al Păcii în vederea întăririi și extinderii acțiunii comune și unității tuturor forțelor angajate în lupta pentru pace, independență, împotriva imperialismului și războiului; întărirea organizației Consiliului Mondial al Păcii.

Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a adresat un mesaj participanților la această adunare, în care se spune între altele: „Republica Socialistă România militează activ pe arena internațională pentru realizarea unui climat de pace și securitate, sprijină consecvent lupta forțelor păcii și progresului de pretutindeni, considerând că nu există astăzi imperativ mai înalt decât de a acționa cu energie pentru fărâșirea unei lumi fără războaie, în care să fie abolită definitiv folosirea forței sau amenințarea cu forța, a unei lumi întemeiate pe asigurarea dreptului națiunilor de a-și decide ele însele destinele, de a coopera nestânjenite pe baza principiilor respectării independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc... Poporul român este hotărât să-și aducă și în viitor întreaga sa contribuție la lupta forțelor păcii și progresului, la înfăptuirea unui climat de securitate și colaborare pașnică între popoare”.

În cadrul ședinței de închidere a lucrărilor Adunării Consiliului Mondial al Păcii, delegații au adoptat în unanimitate un manifest adresat tuturor popoarelor lumii, chemându-le să-și unească eforturile în lupta pentru pace, independență națională, împotriva imperialismului și războiului. Participanții s-au pronunțat de asemenea pentru o conferință mondială în problemele dezarmării, pentru lichidarea bazelor militare de pe teritoriul străine și pentru dizolvarea blocurilor militare.

● În 17 mai 1971 s-a desfășurat la Budapesta consfătuirea reprezentanților mișcărilor pentru apărarea păcii din 23 de capitale și mari orașe din Europa, între care și un reprezentant al capitalei țării noastre.

Participanții au constatat că guvernele unui număr de țări europene au întreprins pași însemnați în direcția pregătirii convocării Conferinței Generale-europene în problemele securității și colaborării pe continentul european și au exprimat hotărârea mișcărilor pentru pace pe care le reprezintă de a face totul pentru sprijinirea organizării și desfășurării cu succes a conferinței.

● Joi, 6 mai 1971, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a primit, la reședința mitropolitană din Sibiu, vizita domnului reverend Livingston H. Lomas, director general în Consiliul Național al Bisericii din America pentru Departamentul Ajutoare — Sectorul Europa și Orientul Apropiat, însoțit de dl dr. Alex. Holban, director general în Ministerul Sănătății, P. C. prot. I. Pop, vicar al Sf. Episcopii a Clujului, și alți însoțitori.

La primire au fost de față P. S. Episcop-vicar Visarion, P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belaşcu, P. C. prof. dr. N. Neaga, P. C. consilieri și P. C. secretar eparhial.

Au mai fost prezenți de asemenea Eminența Sa Episcopul Albert Klein și dl decan Hermann Binder, din partea Episcopiei Evanghelice luterane C. A. Sibiu, precum și dl dr. I. Nicodin, directorul Direcției sanitare a Județului Sibiu, și dl dr. Gr. Benea, directorul Spitalului din Mediaș.

Oaspetele a vizitat între altele Biblioteca mitropolitană, Aula Institutului nostru Teologic Universitar din Sibiu, Catedrala mitropolitană etc.

Din arhiva bisericii Sf. Nicolae Brașov

În bogata bibliotecă și arhivă a Muzeului bisericii Sf. Nicolae din Scheii-Brașovului, care adăpostește un număr impresionant de cărți vechi, documente și hrisoave domnești, strânse prin strădania multor generații și în credința nestrămutată a unității poporului nostru, se găsește și un număr de 7 manuscrise muzicale psaltice, originale (Mss. 49—55), scrise între anii 1857—1861 de Nicolae Brătescu, „psaltul Sfintei Mitropolii, București”.

Aceste manuscrise prezintă o mare valoare pe linia legăturii dintre românii de pe ambele versante ale Carpaților.

Traducând din limba greacă și sîrbă diferite texte ale cântărilor bisericești și adaptându-le notației psaltice în ritmicitatea limbii românești, N. Brătescu a urmărit nu numai un scop practic, didactic, dar și unul național, fapt mărturisit chiar de el, într-o formă sugestivă în cuvîntul „Către cântăreți”, pe care îl găsim la sfîrșitul prefeței Kalofoniconului întocmit de el, chiar în anul unirii din 1859, în care spune că a „întocmit” această lucrare nu numai pentru folosul cântăreților ortodocși români, ci „și al Neamului, fiindcă și eu sînt un sînge cu voi”.

Ideea de a fi de folos întregului „Neam românesc” îl preocupa pe Nicolae Brătescu încă din anul 1857.

După unirea principatelor române, tipărește, după originalul manuscris tradus de el, „Antologie sau Heruvico-Kinonicariul” cu scopul precis de „... a se preda dintr-însul lecții în toate seminariile...”, urmărindu-se prin aceasta „... cu străjnică poruncă arhipăstorească să se întărească înaintarea poporului român”.

După cum rezultă din listele celor cărora s-au trimis, lucrările lui N. Brătescu au fost răspândite nu numai în Principatele Unite, dar chiar și în Transilvania.

Prin răspîndirea aceleiași muzici bisericești românești se realiza odată cu unitatea muzicală și unitatea aceleiași vibrații psihice, contribuind la aspirațiile înfăptuirii unității statale a poporului român.

Prin opera sa, N. Brătescu se înscrie și el pe făgașul acțiunii de folosire a limbii române la cântările bisericești la care au trudit între alții: brașoveanul Radu Duma (1751), Macarie Ieromonahul, Anton Pann, ucenicul său Gheorghe Ucenescu și alții.

Nicolae Brătescu este conștient de importanța și semnificația operei sale muzicale. El, cînd își începe activitatea, era la curent cu tot ceea ce se înfăptuise de înaintașii săi în acest domeniu. De aceea nu-și arogă titlul de inițiator, ci numai de continuator într-un sens mai desăvîrsit, al unei opere începută de multă vreme de alții.

Faptul că opera sa a fost îmbrățișată și răspîndită de cele mai înalte autorități bisericești, mitropolit, episcopi, egumeni și chiar de specialiști în muzica psaltică a vremii, ca Dimitrie Suceveanu protopsaltul, rezultă atestarea valorii și necesității ei.

Menționăm că din listele abonaților celor șapte manuscrise muzicale psaltice românești face parte și orașul Brașov cu diferite localități din Țara Bîrsei, ceea ce confirmă încă o dată continuitatea răspîndirii și peste Carpați a muzicii psaltice românești.

Studierea manuscriselor lui Nicolae Brătescu prezintă o mare importanță pentru muzicologie, folclorică și literatura română, pentru a se urmări evoluția muzicii psaltice pe teritoriul țării noastre.

M. Manolache
preot-muzeograf

OMAGIU...

(Urmare din pag. 1)

adus contribuția sa. Contribuția pe plan intern este cunoscută. E cunoscută și contribuția pe plan extern, pentru că oriunde se duc delegații Bisericii Ortodoxe Române, ei duc și mesajul prieteniei dintre Biserica noastră și celelalte Biserici, în spiritul egalității, libertății, respectului reciproc și al dragostei frățești, mesajul de prietenie al poporului român față de toate celelalte popoare ale lumii. Această contribuție a Bisericii noastre pe plan intern și pe plan extern a fost recunoscută de Domnul Președinte ale Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, la primirea reprezentanților cultelor din Patria noastră, în 29 febr. 1968, Patrie pe care am slujit-o și o slujim cu întreaga noastră ființă. Astfel au fost cinstiți ierarhii, preoții și credincioșii Bisericii noastre care s-au identificat, se identifică și se vor identifica și în viitor cu mersul înainte al poporului, cu prestigiul luminos al lui și cu lupta pentru pace a tuturor popoarelor lumii.

De aceea sîntem prezenți și noi la această sărbătoare, alături de celelalte categorii de oameni ai muncii, sîntem prezenți în luna mai, în luna florilor, cu buchetul nostru poate mai mic, mai smerit, dar prin acest buchet aducem florile dragostei de Patrie ale dragostei de popor, florile dragostei de orînduirea socialistă, care ridică Patria noastră la înălțimi, pe care înaintașii noștri n-au putut nici măcar să le viseze.

Ne angajăm în fața conducătorilor iubii ai Patriei noastre în frunte cu Domnul Președinte al Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, ca și de acum înainte să fim slujitori devotați, fii buni ai Patriei noastre scumpe, și să mergem împreună cu poporul, muncind ca să cucerim noi trepte pe calea viitorului glorios al țării noastre”.

Cuvîntarea a fost urmărită cu viu interes, iar angajamentele enunțate de I. P. S. Sa sînt într-adevăr angajamentele noastre, ale tuturor fiilor Bisericii Ortodoxe Române, de-a ne sluji cu toată dragostea Patria, de-a fi cetățeni vrednici ai ei.

T.R.

„Pagini nescrise din istoria culturii românești”

Sub acest titlu sugestiv dl St. Bărsănescu a publicat în Editura Academiei Republicii Socialiste România, o contribuție reală și originală cu privire la istoria culturii și a instituțiilor instructiv-educative a poporului român din sec. X—XVI.

Această lucrare, după expresia autorului, nu e „un elogiu al culturii trecutului, o predică festivă”, ci o amplă cercetare obiectivă și critică a faptelor și realizărilor istorice privind cultura și instituțiile pedagogice românești. Desigur că în această carte nu e vorba de subiecte noi, de care să nu se mai fi scris și vorbit și înainte, ci mai ales de informații și interpretări și rezultate noi. E prima dată cînd se vorbește de „învățămîntul oral prin predică”, de „învățămîntul de citeți” sau „anagnosti”, de mănăstirea cu „călugări greci” de la Cenad (Morissenă), din sec. X, o instituție de veche cultură românească etc.

Ceea ce dă o valoare deosebită acestei lucrări e faptul că toate afirmațiile și concluziile la care se ajunge, sînt făcute numai pe bază de documente. Bazat pe date, autorul susține că sîntem un popor care „citim” de aproape o mie de ani. De asemenea, sînt extrem de interesante expunerile cu privire la evoluția continuă și progresivă a culturii românești. În epoca feudalismului timpuriu, cultura românească are începuturi modeste de idei și realizări culturale, avansînd apoi în faza întemeierii și consolidării țărilor române, la realizarea de elemente de cultură, pentru ca între 1488-1561, să se ridice la teorii și concepții de cultură. Cultura românească se dovedește atît ca o cultură obiectivă, cît și ca una subiectivă, atît materială, cît și spirituală, atît ca instrucție, cît și ca educație. Cultura românească din perioada cercetată se prezintă ca o cultură completă, cuprinzînd întreaga tabelă de valori: știința, morala, frumosul, artele, tehnica, dreptul și realizările politico-statale. În acea perioadă istorică toate valorile culturii se înscriau pe linia interesului poporului nostru.

Recomand cu toată căldura, fraților preoți, citirea acestei cărți, care aduce atîtea lucruri noi.

Prot. A. Radu

DECALOGUL

Porunca a cincea

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta ca bine să-ți fie ție și mulți ani să trăiești pe pământ“.

Poruncile 1 pînă la 4 ne-au arătat nouă creștinilor datoriile noastre față de Dumnezeu. Următoarele șase ne schițează datoriile noastre către aproapele și către noi înșine. Porunca a cincea ne pune înaintea ochilor și a inimii raporturile ce trebuie să existe între membrii familiei și în primul rînd între părinți și copii.

Este lucru știut că, între toate vietățile pămîntului, omul crește mai anevoie. Îi trebuie 18—20 de ani de îngrijire pînă ajunge în stare să-și agonească singur traiul. Dar în acești 18—20 de ani, poate și mai mulți, cîtă jertfă liber consimțită, cîtă dragoste, cîtă grijă, cîte renunțări din partea părinților pentru copiii lor. Se dezbracă pe sine ca să îmbrace pe copii. Rabdă de foame ca să nu sufere odraslele etc.

Cuvîntul „cinstește“ nu se referă desigur numai la a ține, prin purtarea noastră, la bunul nume al părinților, ci el are un înțeles mult mai adînc și anume acela de a-i respecta, de a le asculta sfaturile izvorîte din experiența vieții lor, de a le sta în ajutor cu purtarea noastră de grijă cînd ajung la strîmtorare sau nu-și mai pot agonisi singuri cele necesare traiului etc. Îngrijirea părinților la vreme de nevoie, restituirea unei părți din capitolul investit de ei în noi, ne apare deci un lucru cît se poate de firesc, de natural. Din acest motiv, încă în Vechiul Testament se prevedeau pedepse aspre pentru cei ce călcau aceste elementare rînduiri. Iată cum cerea Moise să se aplice legea: „Cel ce bate pe tată sau pe mamă, cu moarte să moară; cel ce va grăi de rău pe tată sau pe mama sa, cu moarte să moară“ (Ieșire 21, 15—16). Iar în „A doua lege“ la cap. 27, 16 se spune: „Blastămat (să fie) tot cel ce nu cinstește pe tatăl său și pe mama sa și să zică tot poporul: să fie“.

Mîntuitorul le spune fariseilor și cărturarilor, care se țineau drept cei mai mari apărători ai legii: „Dumnezeu a poruncit zicînd: cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, cu moarte să moară, iar voi învățați, că cel ce va zice tatălui său sau mamei sale: Am făcut dar templului, partea cu care te-ai fi folosit de la mine și nu-i va mai ajuta pe părinți, — iată așa ați stricat porunca lui Dumnezeu pentru așezămîntul vostru“ (Matei 15, 4—6). Dacă Mîntuitorul o pomenește și răstoarnă răstălmăcirea fariseilor și cărturarilor, e limpede că porunca a cincea din Decalog obligă pe fiecare dintre noi. El a binecuvîntat copii și pe mamele care i-au dus la El; a lăudat pe tînărul cel bogat, care i-a spus că a ținut cele 10 porunci din copilăria lui; legiuitorului care voia să moștenească viața de veci, îi răspunde scurt: Ține poruncile! între care și a cincea.

Sfinții Apostoli, în propovăduirea și în scrierile lor, țin mereu să amintească copiilor și tinerilor cum să se poarte cu părinții. Sf. Apostol Pavel scrie Efesenilor: „Tinerilor, ascultați pe părinții voștri, că aceasta e cu dreptate“ (6, 1), iar celor din Colose: „Tinerilor, ascultați pe părinții voștri întru totul, pentru că aceasta e bine plăcut lui Dumnezeu“ (3, 20).

Porunca a cincea din Decalog ne reamintește deci ceea ce firesc trebuie să știm fiecare dintre noi și anume aceea de a ne respecta părinții, de a le asculta bunele lor îndemnuri, ca unii care răspund și înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu, de buna noastră creștere, de a le sta în ajutor cu toate ale noastre, de a ne strădui să le purtăm cu cinste numele, fiind oameni vrednici în viață, fii buni a Bisericii și Patriei noastre.

G. M.

Sf. Prooroc Ieremia

„O, voi care treceți pe cale, priviți și vedeți, dacă este vreo durere ca durerea care mă copleșește...“.

(Plîngerile lui Ieremia 1, 12).

Cei mai mulți pictori, în frunte cu Michelangelo, l-au zugrăvit pe proorocul Ieremia copleșit de durere, șezînd cu capul plecat și răzimat în mîna dreaptă, cu ochii închiși. Pînă azi se spune „ieremiadă“, adică a se tîngui ca Ieremia, a se plînge într-una, cu și fără rost. Numai că profetul Ieremia a plîns cu rost și pe bună dreptate cînd a văzut că poporul său, Israil, a făcut două rele: a părăsit pe adevăratul Dumnezeu „izvorul apei celei vii“, „și-a săpat fîntîni sparte, care nu pot ține apă“, adică și-au făcut idoli.

Profetul Ieremia a fost fiul lui Hilchia și s-a născut în Anatot, aproape de Ierusalim, la anul 650 î.Hr. El n-a fost căsătorit și a fost destinat misiunii profetice încă înainte de a se naște. El și-a început activitatea profetică de tînăr, la 20 de ani. Activitatea sa a durat pînă la dărîmarea Ierusalimului, activînd mai bine de 40 de ani, sub 5 regi. Compatrioții lui l-au dus în Egipt, unde, după o tradiție, a murit fiind ucis cu pietre. Viața lui e amănunțit istorisită în cartea sa profetică, și e de fapt o tragedie zguduitoare. A trăit în niște vremuri foarte frămîntate, fiind martor la prăbușirea imperiului asirian și la înălțarea celui babilonian. Situația regatului Iuda — unde și-a desfășurat activitatea profetul — era dintre cele mai rele și mai grele, căci regii erau răi și îngîmfați iar „idolatria“ era în floare. Numai regele Iosia a fost mai bun, căci a încercat o reformă a cultului, la care l-a ajutat și profetul. Urmașii lui însă au fost foarte răi, îndeosebi Ioachim.

Proorocul Ieremia ține cuvîntări și arată greșelile ce se fac.

Ucenicul lui, Baruh, îi scrie profețiile. Cartea e citită de cei mari la curte și apoi a fost prezentată regelui. Acesta însă s-a supărat și a pus-o pe foc. Ieremia nu s-a descurajat, ci a dictat a doua oară cartea. Nabucodonosor cucerește Ierusalimul, o parte din nobilimea israelită e deportată în Babilon, iar regele sfîrșește rău. Regele Sedechia care urmează la tron se lasă influențat de profeții mincinoși și Ieremia e aruncat în temniță și apoi într-o cisternă. Dar și regele și-a primit pedeapsa: a fost dus în fața lui Nabucodonosor, care îi scoate ochii, după ce mai întîi i-a ucis copiii. Așa s-a sfîrșit regatul Iuda și Ierusalimul.

Contemporanii n-au înțeles lucrarea înțeleaptă a profetului. Abia urmașii și-au dat seama de măreția profetului martir. Ceea ce admirăm la acest profet e tăria de caracter, care a stat neclintit în fața primejdiilor și a înfruntat cu curaj pe cei mari, regi și nobili, ca și profeții mincinoși, care înșelau poporul. Numai cu credința în Dumnezeu, împotriva tuturor vrăjmașilor, el a luptat pentru adevăr și dreptate, ridicîndu-se la o mare înălțime morală. El a arătat că numai sacrificiile acelea au valoare, care sînt susținute de sentimente morale. El a prezis pe Mesia și împărăția Lui, care va aduce „dreptate pe pămînt“ (cap. 33, 15) și încheierea unui nou legămînt.

De la el ne-a rămas nu numai cartea profetică în 52 capitole, ci și „Plîngerile“, care sînt cinci poezii elegiace, adică poezii de jale, prin care el deplînge ultima cădere a Ierusalimului, a templului și a regatului Iuda. Aici el aseamănă Ierusalimul cu o mireasă văduvă, căreia i-a „căzut cununa de pe cap“ (cap. 5, 16).

În cartea profetică aflăm atîtea adevăruri moral-religioase, exprimate în chip așa de frumos și plastic, încît ne mișcă și pe noi cei de azi. De pildă nepocăința lui Israil, se compară prin contrast cu păsările, care prin instinct împlinesc legile vieții. „Pînă și cocostîrcul își știe vremea sa hotărîtă sub cer; și turturica, și rîndunica, și cocoara iau aminte la timpul cînd trebuie să vină; iar poporul meu nu cunoaște hotărîrea Domnului“ (8, 7). „Secerișul a trecut, vara-i pe sfîrșite și noi tot nemîntuiți sîntem“ (8, 20). Pentru cei deprinși în rele, profetul se întrebă pe bună dreptate: „Poate oare să-și schimbe etiopianul pielea sa și leopardul petele sale? Așa și voi: puteți oare să faceți bine, cînd sînteți deprinși a face rău?“ (13, 23). E minunat și cuvîntul Domnului în care se folosește asemănarea cu vasul olarului (18, 1—5). Mîntuitorul cînd alungă pe negustorii din templu, folosește un loc din Ieremia „Este scris: casa mea se va chema casă de rugăciune, dar voi ați făcut-o peșteră de tîlhari“ (Matei 21, 13). Biserica noastră îl cinstește în 1 mai ca pe unul dintre profeții cei mari.

A. R.

Zi de sărbătoare în parohia Micfalău (prot. Sf. Gheorghe)

Pe cursul superior al Oltului, între Malnaș-Băi și Tușnad, se găsește și localitatea Micfalău, așezare frumoasă, bogată în izvoare de apă minerală, localitate în care conviețuiesc laolaltă credincioși români și maghiari.

Vacantă de mai mult timp și administrată în acest interval de harnicul preot C. Gane (Tușnad), parohia Micfalău a primit preotul mult așteptat în persoana tînărului teolog Ioan Cucu.

Praznicul instalării C. preot I. Cucu în parohia menționată a fost pe măsura rîvnei C. Sale de a lucra în ogorul Bisericii strămoșești și al Patriei. Instalarea care a avut loc Duminică, 28 martie 1971, a constituit totodată zi de mare praznic, de mare bucurie și pentru credincioșii din Micfalău și împrejurimi, prezenți la Sf. Liturghie. Notă deosebită la Sf. Liturghie precum și pentru credincioșii din acele părți a constituit-o și faptul că răspunsurile au fost date de corul bisericesc din parohia Hăghig, condus de C. pr. Gh. Vlădăreanu.

Din încredințarea Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, rînduiala instalării a fost săvîrșită de P. C. prot. P. Dumbravă (Sf. Gheorghe), care a ținut un cald cuvînt de recomandare și de îndemnuri ziditoare pentru credincioșii de pe acele meleaguri, dornici de slujbă și învățătură ortodoxă, amenințați de atîtea ori, în trecut, în a-și pierde legea și limba.

Au mai vorbit C. pr. Gh. Vlădăreanu (Hăghig), C. pr. C. Gane (Tușnad), iar la sfîrșit C. pr. Ioan Cucu, care a mulțumit celor prezenți, precum și Î. P. S. Mitropolit Nicolae pentru încrederea pe care i-a acordat-o, făgăduind că se va strădui să corespundă nădejdelor care se pun în C. Sa, păstorind cu toată grija și înțelepciunea cuvenită credincioșii săi pe calea dreptei credințe și a iubirii de Patrie.

Participant

Cîntec pentru țara mea

Scumpă-i Doamne țara mea,

Luminoasă ca o stea,

Frumușică și bogată

De poeți vestiți cîntată!

Are munți cu fruntea-n nori,

Copii buni și muncitori,

Lunci și șesuri cît privești,

Ca ea țară nu găsești.

Se mai văd și catedrale,

Așezări voievodale,

Cetăți mari, roase de ani;

De la daci, de la romani,

Mănăstiri cum pe pămînt

Nu au fost și nici nu sînt!

Orășele minunate,

Sate electrificate,

Sonde multe, o vale plină,

Rîuri mari cu unda lină,

Fabrici noi, hidrocentrale,

Fel de fel de cereale,

Orișunde crește via —

Doamne, scumpă-i România!

Una e în lumea-ntregă,

Și ca Soarele ni-e dragă!

Nicolae Isac
cîntăreț bisericesc